

Langs de randen van het schoolfeest

Gebeurtenis: *Een beetje duizelig en behoorlijk in de war*, door JTS Meeuw

Gezien: 31 oktober in het Leeuwarder Lyceum in Leeuwarden **Spel:** Robin Bodde, Wies Eefting, Rémy Jamin, Abel Herman, Djoeke Graswinckel, Tim Grijmans, Sterre Henke Hofma, Sterre Joore, Sil van Kalker, Maas Muhren, Emma Tromp, Koen Visser, Riemer van der Wal en Emma Rixt Zwart **Tekst:**

Wessel de Vries **Regie:** Wendy Viel en Lies van de Wiel **Aantal toeschouwers:** uitverkocht **Nog te zien:** 1, 20 en 21 nov. in Leeuwarden; 13 en 14 nov. in Sneek; 27 en 28 nov. in Drachten.

★★★☆☆

Stuitert je leven als tiener sowieso al over een hormonale achtbaan, moet je ook nog naar school. Maar dan is daar het schoolfeest, meestal georganiseerd door de leerlingen die het niet tot popie-jopie geschopt hebben.

In *Een beetje duizelig en behoorlijk in de war* heeft de Meeuw zich in het hol van de leeuw begeven, de plek waar de leerlingen van de Jeugdtheaterschool op hun vrije zaterdag net even aan ontsnapt waren. De voorstelling toert langs een zestal middelbare scholen, waar sommige spelers zelf nog opzitten. Best wel een spannende plek dus om in een lullig dolfijnenpak rond te banjeren of een blauwtje te lopen.

Bij binnenkomst is het feest

kennelijk al in volle gang, maar de aula komen we niet in want net als bij andere party's is het randgebeuren veel interessanter. In vier ploegen verkent het publiek de krochten van het instituut bij nacht. In het biologi-lokaal is een verlegen meisje smoor op een al even verlegen jongen. Die heeft wat met natuur, maar nog niet in alle opzichten. Als tussen die twee dan ook nog een vriendin rondloopt met een bek als een scheermes, wordt het lastig.

In ieder van de vier taferelen waar we langs geloodst worden, zitten van die klassieke stoorzenders, misverstanden en pijnlijke betrapingen. Wat het fris maakt is de enorme vaart. In een kwartiertje krijgt een compleet drama zijn beslag, soms met een prettig absurd randje – zoals het dolfijnenpak of een verdwaalde pizzakoerier. De tekst is mooi en beeldend, maar weifelt wel een beetje tussen tragiek en klucht. Een tikkeltje geijkt is het ook wel, al dat jongen-meisje geworstel. Er is op deze leeftijd nog zo veel meer aan de hand. Gelukkig wordt er niet alleen met veel energie, maar ook met veel gevoel voor nuance gespeeld en zo wordt het toch een heel boeiend feestje-achter-de-schermen.

HANS BRANS